

Regler om tvungen Lægebehandling for Kønssygdomme, som indeholdes i Lovgivningen (Lov Nr. 81 af 30. Marts 1906). Det siges derhos, at man maa nære Betænkelse ved i Lovgivningen at fastslaa en Særordning for Kvinder, der søger Erhverv ved Utugt, udover hvad der følger af de almindelige Regler i Lovforslagets § 202 og 203 (nærværende Forslags §§ 200 og 201).

Hertil bemærkes, at det synes tvivlsomt, om Faren for Mistanke for Overtrædelse af det omhandlede Paalæg i højere Grad skulde afholde en af Kønssygdom lidende Kvinde fra at søge Lægebehandling end Udsigten til Mistanke for Overtrædelse af Paragraffens Stk. 1. Da derhos navnlig Indsættelse i Arbejdshus af smittefarlige Kvinder, der søger Erhverv ved Utugt, vil være et bedre egnet Middel end noget andet til at hindre dem i at udsprede Smitte, skønnes der ikke at være nogen Betænkelse ved at indføre den ommeldte Særordning for saadanne Kvinder, hvilken kun er en simpel Følge af, at en Kønssygdom hos disse gennemgaaende er mere almenfarlig end hos andre Mennesker.

26de Kapitel.

Forbrydelser mod den personlige Frihed.

Til § 259 (F. 1924 § 258, U. § 235).

Paragraffen er ført tilbage til Udkastets Affattelse. Under 1) er saaledes „Erhverv eller Formue“ ændret til „Guds“, da Bestemmelsen ved Benyttelsen af de førstnævnte Ord formentlig vilde faa for vidt et Omraade, og under 2) begrænses Straffriheden til de Tilfælde, hvor Fremtvingselen kan anses tilbørlig begrundet ved det Forhold, som Truslen angaar, saaledes at det ikke er tilstrækkeligt, at dette Forhold gør Fremtvingselen forsvarlig, idet man nærer Betænkelse ved at opgive Fordringen om Konneksitet mellem Fremtvingselen og bemeldte Forhold.

Til § 261 (F. 1924 § 260, U. § 237).

F. 1924 straffer kun groft uagtsom Frihedsberøvelse, naar denne er af den kvalificerede Art, som omhandles i den foregaaende Paragrafs Stk. 2. Nærværende Forslag straffer ligesom Udkastet ogsaa groft uagtsom Frihedsberøvelse uden kvalificerende Omstændigheder.

27de Kapitel.

Freds- og Ærekrænkelser.

Til § 269 (F. 1924 § 268, U. § 244).

Medens Kommissionsudkastet foreslaar ubetinget Anvendelse af Straf i de i Stk. 1 omhandlede Tilfælde, er det efter F. 1924 overladt til Domstolens Skøn i det enkelte Tilfælde, om Straf skal anvendes. Nærværende Forslag følger her F. 1924.

Derimod har man genindsat det i F. 1924 udeladte Stk. 2, hvorefter Sandhedsbevis ikke tilstedes ført, naar den fornærmede alene nedlægger Paastand om Straf efter denne Paragraf. For det første kan den fornærmede, naar Sigtelsen angaar personlige og huslige Forhold, have en fuldt loyal Interesse i alene at faa Fornærmeren straffet for Sigtelsens utilbørligt fornærmende Form. Men det samme kan meget vel være Tilfældet, ogsaa naar Sigtelsen angaar Forhold af offentlig Betydning, f. Eks. fordi den fornærmede blot ønsker at faa Fred for Angreb, hvis Berettigelse paa Grund af Fornærmerens Person ingen skænker Tiltro.

Til § 270 (F. 1924 § 269, U. § 245).

I Stk. 2 har man slettet Ordene „i Medfør af § 102“ (nærværende Forslags § 97), da Generhvervelse af borgerlige Rettigheder ogsaa kan indtræde ved Udløbet af en i Straffedommen fastsat Frist, jfr. § 79.

Til § 272 (F. 1924 § 271, U. § 247).

Ordene „dømmes for“ er ændret til „kendes skyldig i“, saaledes at Bestemmelsen ogsaa omfatter det i § 268 Stk. 2 omhandlede Tilfælde, idet der formentlig er Grund til at aabne Mulighed for ogsaa i disse Tilfælde at give den fornærmede den i § 272 omhandlede Oprejsning, navnlig naar Tilstedeværelsen af de Omstændigheder, der gav Fornærmeren Føje til at anse Sigtelsen for sand, ikke kan bebrejdes den fornærmede.

28de Kapitel.

Berigelsesforbrydelser.

Man har udeladt den i F. 1924 optagne Bestemmelse om Rapseri (§ 275, jfr. § 284, Stk. 2), idet man nærer Betænkelse ved